

Home sweet home

Jullie hebben kunnen lezen dat ik ineens in het ziekenhuis moest blijven, nou dat viel echt even tegen zeg. De schrik zat er aardig in bij ons. Maar na het weekend mocht ik toch weer naar huis.

Ik had daar geen rekening mee gehouden, aangezien ik die zondag avond een vrij heftig gesprek had met een verpleegster. Ik had niet helemaal door hoe belangrijk de rust voor me was. Ja ik hield me er wel aan hoor.

Kon ook niet anders want kon niet van me kamer af. Maar die vrijdag had de zaal arts niet helemaal duidelijk gemaakt hoe het allemaal in mekaar zit. Dus toen dacht ik nou die laten me nooit gaan.

Toen kwam maandag de zaal arts met het nieuws dat ik naar huis mocht. Toch sprak ik mijn angst uit, maar ze zouden me niet laten gaan als ze het niet zouden vertrouwen. Maar eerst moest er nog een echo gemaakt worden om te zien hoe de bloed toevoer is. Dat bleek in orde te zijn, niet veranderd dus. En ben gaan omschakelen dat ik naar huis mocht.

Nu komt er elke dag iemand van thuis monitoren om een hartfilmpje te maken van de baby, en me bloeddruk te meten. Dus dinsdag was de eerste keer dat er iemand langs kwam, en alles was in orde. Moet nu ook op vaste dagen (maandag en donderdag) naar het ziekenhuis voor controles. Woensdag ging het helaas een beetje mis. Ik kreeg me toch een buik en maagpijn en dat is 1 van de klachten waarvoor je moet bellen. Dus ik bellen naar degene die langs zou komen die dag, en die stuurde me gelijk door naar het ziekenhuis. Ja toen moest ik vervoer regelen, schoonpapa was er niet. Dus moest ik me man bellen die aan het werk was. Die is dan maar naar huis gekomen en zo zaten we ineens weer in het ziekenhuis.

Hartfilmpje gemaakt, bloeddruk gemeten (wat helaas wat te hoog was) urine en bloed onderzocht. En dat was allemaal in orde. Dus mocht ik weer naar huis.

Stom gedoe, want ben zo vreselijk afhankelijk van mijn man en schoonouders. Moet me laten vervoeren en zelfs laten duwen in de rolstoel in het ziekenhuis. Thuis is me man ook al zo streng, maar wel heel erg lief hoor. Alles voor ons kindje. Het is wel erg saai zoveel rust te moeten nemen, verveel me best wel. Maar alles beter dan in het ziekenhuis liggen. Heb dus nog afleiding door mijn blog, en de andere blogs die ik kan lezen. En natuurlijk lekker tv/films kijken.

Hier lag ik zowat te slapen na het hartfilmpje, was zo moe van het wachten op de uitslagen